

— Folketingsudvalgets Flertal satte imidlertid den Bestemmelse ind, at den nuværende Beneficiarius skulde have $3\frac{1}{2}$ pCt. Rente, og at Kirkeministeren skulde bestemme, hvor stor en Rente de følgende Beneficiarii skulde have. Dertil gjorde Kirkeministeren den Tilføjeelse, at Renten skulde fastsættes i Forhold til, hvad Stiftsøvrigheden fik ud af Pengene. Hvad der kom ud af Pengene, skulde altsaa udbetales Præsten, dog ikke over $3\frac{1}{2}$ pCt.; men Flertallet i Folketingets Udvalg antog, at det vilde tilskynde den nuværende Beneficiarius til at afløse Tienden, naar han kunde faa Udslag til at faa noget mere end $3\frac{1}{2}$ pCt., og derfor fik det ved 2den Behandling indsat en Passus, der lyder paa, at den nuværende Beneficiarius skulde have mindst $3\frac{1}{2}$ pCt., medens derimod de følgende skulde have højst $3\frac{1}{2}$ pCt., aldrig over, men maatte under. Jeg for mit Bedkommende er, som jeg udtalte forleden Dag, ikke rigtig fornøjet med dette, at den nuværende Beneficiarius skal løkkes til en Gerning, hvorved han bliver stillet bedre end Estermaunden. Jeg synes ikke om det, og allerede af den Grund vil jeg foretrække min Ændring for den, som er stillet af det ærede Medlem fra Frederiksberg; men det forekommer mig da ogsaa, at det er overflødig at fastholde den Del af Sætningen, som det ærede Medlem har fastholdt, nemlig, at den nuværende skal have mindst $3\frac{1}{2}$ pCt. Det frengaar nemlig klart af Ordførers Udtaleser ved 3dje Behandling i Folketinget, at Meningen kun var den, at han skulde have det fulde Rentebeløb. Man mente ikke, han skulde have mere, og det er ogsaa ganske uretfærdigt, at han faar mere. Men naar Forslaget bliver vedtaget, som det først er formet af Kirkeministeren ved 2den Behandling i Folketinget, i Forbindelse med den Ændring, jeg har tilladt mig at stille, bliver Forholdet dette, at den nuværende Beneficiarius faar det fulde Rentebeløb; det kan han faa, uden at Fonden eller hans Esterfølgere lide noget; de blive stillede ens, og de faa det, der kan faas, uden at Kapitalen ødelægges. Der er ganske vist en Realitetsforskjel mellem vore Ændringsforslag til §. 7. For saa vidt det kunde tænkes, at Rentefoden pludselig dalede saa langt ned, at man ikke en Gang kunde give den nuværende Beneficiarius $3\frac{1}{2}$ pCt., har det jo sin Betydning, at det er sikret ham, at han faar $3\frac{1}{2}$ pCt., selv om det sker paa Kapitalens Beskønstning. Men det er nu for det første en fjern Eventualitet, og dernæst kan jeg ikke se, hvorfor han ikke skulde staa Last og Brast med sin Estermand. Han kan ganske vist ikke modsætte sig, at Tienden

bliver afløst, naar Ministeren ikke vil modsætte sig det, men han er ikke pligtig til at gaa ind under Følgen af Afsløsningen, saa længe han er i dette Embede. Han bør staa Last og Brast med sine Estermand i dette Punkt. Jeg maa altsaa foretrække min Ændring fremfor den, som er fremkommen fra det ærede Medlem, men paa den anden Side er det klart nok, at jeg naturligvis foretrækker hans for slet ingen, og det vil blive afhængigt af de følgende Udtalelser her i Salen, om jeg skal tage mit Ændringsforslag tilbage for hans, eller om jeg skal bede ham om at tage sin Ændring tilbage til Fordel for min. — Hvad i øvrigt baade det ærede Medlems og min Ændring angaar, da er der jo ikke Tale om, at Vedtagelsen af en af dem vil kunne volde nogen som helst Banstuelighed i det andet Ting. Det kommer jo ikke Tiendaafsløsningen som saadan ved; det er et rent indre kirkeligt Spørgsmaal, som selvfølgelig Folketinget ikke kan have det allermindste imod at faa ordnet paa den Maade, vi foreslaa. Saa vidt jeg ved, er der heller ikke noget til Hinder for, at vi kunne vedtage denne Ændring og endda faa Lovforslaget gennemført i denne Samling, og jeg vilde meget anmode det høje Ting om at gøre det. Det er klart, at Præsterne naturligvis maa finde sig i, at der er Fluktuationer i Rentefoden, og at der følgerlig ogsaa er Fluktuationer i den Rente, de faa af den Sum, hvormed Tienden er afløst. Og det ville de ogsaa finde sig i, naar de blot vide, at de faa det, de kunne faa og det, der kan tilkomme dem, men det vil ganske sikkert vække overmaade stor Misnøje, hvis de maatte kunde faa $3\frac{3}{4}$ pCt. og derover, men kun faa $3\frac{1}{2}$ pCt., til Fordel for en Fond, som skal anvendes siden, men om hvilken de ikke vide, hvordan Anvendelsen finder Sted. For de ganske smaa Embeders Bedkommende kan det for saa vidt være det samme, thi man tør nok forudsætte, at hvorledes Anvendelsen af denne Fond end bliver — selv om den muligvis ogsaa skulde blive anvendt til Kirkebygninger, som ligge uden for Præstelønningerne — vil den ogsaa blive anvendt til Fordel for de smaa Embeder, det betragter jeg som givet; og for de meget store Embeders Bedkommende er det ogsaa ligegyldigt, thi de kunne bestøres til Fordel for en saadan Fond og blive det allerede nu. Men hvorfor skal der fra de mangfoldige Embeder med fra 2,500 — 3,500 Kr. indtil 4,000 Kroners Løn uden nogen Nødvendighed tages flere hundrede Kr.? Den Anvendelse, de Penge nu have, er den bedste, de kunne faa, fordi det er Embeder, omtrent som de skulde være, men naar der tages fra